

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Tajomstvá zámku Ashmore

IKAR

Medzi povinnosťou
a srdcom stojí
jediné rozhodnutie

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Tajomstvá
zámku
Ashmore

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Cynthia Harrod-Eagles
THE SECRETS OF ASHMORE CASTLE

Copyright © Cynthia Harrod-Eagles 2021
First published in the United Kingdom in the English language
in 2021 by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.
Translation © 2022 by Miriam Ghaniová
Jacket design © Ellen Rockell - LBBG
Main image © Trevillion
Figure image © Shutterstock
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Secrets of Ashmore Castle
(Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group,
United Kingdom 2021) preložila Miriam Ghaniová.
Redigovala Jana Holková.
Korigovala Nikola Kubaliaková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2022
ako svoju 1 902. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8237-7

*Tonymu, vďaka ktorému
je všetko možné*

HLAVNÉ POSTAVY

NA ZÁMKU ASHMORE

Rodina

William Tallant, piaty gróf zo Staintonu

- jeho najstaršia dcéra Linda, vydatá za vikomta Cordwella
- jeho najstarší syn Giles, vikomt Ayton
- jeho druhý syn Richard
- jeho dcéra Rachel
- jeho dcéra Alice
- jeho ovdovená matka Victoire (grandmère)
- jeho nevlastný strýko Sebastian
- jeho manželka Maud, grófká, rodená Stanleyová Forrestová
- jej brat Fergus, deviaty gróf z Leaku
- jej sestra Caroline, vdova po sirovi Jamesovi Manningtreeovi
- jej sestra Victoria, princezná z Wittensteinu-Glücksbergu

Služobníctvo

Moss, majordómus

pani Websterová, gazdiná

Crooks, grófov komorník

slečna Taylorová, grófkina komorná

pani Oxleaová, kuchárka
Frewing, portier
James, William, Cyril, sluhovia
Rose, Daisy, Dory, slúžky

V stajni

Giddins, hlavný paholok
Archer, grófov paholok
Josh Brandom, paholok mladých dám
John Manley, Joe Green, kočiši

Na panstve

Markham, šafár
Adeane, správca
Moresby, advokát
Saddler, hájnik
Cutmore, lesník

V dedine

Kostol svätého Petra
- farár doktor Bannister
- zbormajster pán Arden

Tom Holyoak, strážnik
Persons, prednosta stanice
pani Albrightová, poštárka
Eli Rowse, kováč
Axe Brandom (Joshov brat), kováčov pomocník

KITTINA RODINA

otec - sir John Bayfield z Bayfield Courtu, Hampstead
matka - Catherine Harveyová, dedička, zosnulá
nevlastná matka - Jayne, rodená D'Arcyová

NININA RODINA

otec - major Anthony Sanderton, zosnulý

matka - Antonia Marie Dawnayová, zosnulá

teta - Alexandre Schofieldová, rodená Sandertonová, z Draycott Place

PRVÁ KAPITOLA

3. decembra 1901

Cesta do kopca bola namáhavá, najmä keď niesla batožinu. Občas sa ani nedalo vyhnúť blatistým výmoľom, ktoré do cesty vyhlúbili konské kopytá a kolesá kočov. Nedávne dlhotrvajúce studené počasie ustúpilo, a tak bolo o čosi teplejšie a vlhko. Dnes však iba mrholilo. V jednom okamihu sa musela vyhnúť dvom paholkom. Každý z nich cváľal na grošovanom sivkovi a ďalšieho viedol za sebou. Výcvik koní do záprahu, pomyslela si, keď si všimla, že klusajú všetky narovnako. Zdvíhali kolená vysoko, pohadzovali hlavami a vyzerali obrovské. Keď prechádzali okolo nej, rozvírili vzduch. Chcela sa na paholkov usmiať a zamávať im, ale vôbec sa na ňu nepozreli. Paholci boli podľa jej skúseností väčšinou priateľskí, ale tí grófovi boli viac než obyčajní smrteľníci.

Veľká biela stavba na kopci hľadela do Ashského údolia a dominovala výhľadom z dediny Canons Ashmore. Volali ju zámok Ashmore – nevedela prečo –, ale všetci o nej hovorili jednoducho ako o „zámku“. Dostať tam prácu bola veľká prestíž a po odchode malo odporúčanie z tohto miesta cenu zlata. Kráčala po chodníčku vedúcom k zadnej časti sídla, ako jej kázali, až sa napokon dostala na dvor za kuchyňou, kde našla fajčiť dvoch sluhov v livreji. Vybrali si miesto pod strieškou, kde na nich

nemrholilo. Nemali kabátce, len dlhé zelené zástery na košeliach a pásikavých vestách.

Jeden bol vysoký a štíhly, s drsnou vnímavou tvárou a trochu vypúlenými očami. Druhý bol nižší, tučnejší, s tvárou, v ktorej sa zračila buď dobromyseľnosť, alebo hlúposť.

„Zdravičko, koho to tu máme?“ ozval sa ten vysoký. Snoriacim pohľadom spočinul na jej batožine. „Nová krv?“ Jednou nohou sa opieral o stenu za sebou. Teraz sa od nej odtisol, narovnal sa a ďalej si ju premeriaval, až mala nepríjemný pocit, že vidí aj cez oblečenie. „Ktože si teda?“

„Som nová krajčírka. Dory Spicerová.“

Spýtavo pozrela na toho zavalitého.

„William,“ predstavil sa. „William Sweeting.“

„Rada ťa spoznávam, William,“ odvetila.

Chudý opovržlivo odfrkol. „Ale, aká zdvorilá,“ utrúsil posmešne. Potom sa naklonil bližšie k nej. „Počúvaj ma, Dory Spicerová, čo je to vlastne za meno, Dory?“

Neodpovedala. Nenávidela svoje meno, Dorcas, a nedopustila, aby sa ho niekto dozvedel, ak to bolo v jej silách.

„Nuž, ja som James,“ pokračoval ten chudý, „a som hlavný sluha, takže som tu dôležitý a nemala by si si ma pohnevať. Buď ku mne milá a dotiahneš to ďaleko. Ja to tu viem.“

„Nie je tu majordómus? Počula som, že by tu mal byť.“

„Ach, pán Moss,“ opovržlivo odfrkol James a to bolo všetko, akoby o ňom už nebolo čo viac dodať.

Pozrela na Williama, ktorý nervózne preglgol. „Pán Moss je tu takmer večnosť. Dlhé roky. On a náš pán sa poznajú takmer odjakživa.“

„Aký je váš pán?“ vyzvedala Dory.

Vtedy do toho vstúpil James: „To nepotrebuješ vedieť. Ty sa s ním nikdy nestretneš. Radšej choď a ohlás sa gazdinej pani Websterovej. A dávaj si na ňu pozor, je to fúria.“ Uškrnul sa na ňu. Mal takú chudú tvár, že videla, ako sa mu pod kožou hýbu svaly. Rozčuľovalo ju to. „Takže krajčírka? Dávaj si pozor, aby si nedopadla ako tá posledná.“

Veľmi sa ho chcela spýtať, čo sa s ňou stalo, ale vzdorovito sa rozhodla, že to neurobí. Namiesto toho naoko pokorne prikývla a pobrala sa k najbližším dverám.

„Nie tade!“ ostro na ňu zavolať James. „To je kuchyňa. Tamtie dvere, do zadnej haly. Vojdi a zaboč doľava. Izba gazdinej je na konci chodby.“

Vykročila opačným smerom a zamumlala „Vďaka“, ale už sa naňho ani nepozrela.

„Do kuchyne určite nechceš vojsť bez pozvania,“ poznamenal. „Je tam veľa ostrých nožov.“

Len ma chce vystrašiť, hovorila si, keď ho obchádzala. Tieto náznaky rozhádanej domácnosti sa jej však nepozdávali. Možno je tým problémom len on, pomyslela si a vošla do zadnej haly, v ktorej bolo cítiť pach vlhkých nepremokavých plášťov a čižiem.

Deň bol na lov ako stvorený. Cez riedku hmlu stúpala vlhká a sladká vôňa zeme. Psy boli čulé, poslúchali na slovo a ich štekot sa zlovestne ozýval v zimnom vzduchu.

Cválali cez pole čoraz rýchlejšie - góf zo Staintonu na čele skupiny. Lov bol jeho vášňou. Nešlo mu o zabíjanie, ale o pohyb: rýchlosť, zvuk dupotajúcich kopýt a chrčivý dych, pocit mocných svalov pod ním, štipanie vetra na tvári. Naplnila ho radosť, divá a vzrušujúca, ktorá zastrela všetky starosti. Na chvíľu mohol zabudnúť na seba, na svoje ťažkosti a povinnosti a stať sa stvorením čistých vnemov. On, kôň a ten okamih splynuli v jedno, v nádhernú napínavú dokonalosť.

Líška bola stará, prešibaná a vodila ich za nos, ale gróf lovil v tomto kraji od svojich ôsmich rokov a v hlave nosil mapu každého zákutia a hája. Bol to jeho kraj a poznal ho rovnako dobre ako líška. Inštinktívne vycítil, že mieri na farmu v Shelloes, kde veľký dvor s ošípanými prekryje pach. Stainton sa vždy, keď to bolo možné, vydal vlastnou cestou. Odbočil a naviedol Jupitera krížom cez svah. Pred

ním bol veľký živý plot z trniek, hrozivý skok, no vedel, že Jupiter ho zvládne. Dva kroky pred ním veľký hnedák mierne sklonil hlavu, no Stainton mu ju zdvihol, pleskol ho po zadku a zakričal: „Pod!“ Jupiter odfrkol, odrazil sa a veľkolepo sa vzniesol v ústrety výzve.

Vyleteli do výšky. „Bože!“ zvolal gróf v prostej extáze.

V salóne malého domu na Ridgmount Street v Bloomsbury štvoro rúk vyludzovalo tóny Schubertovej Sonáty C mol z klávesov klavíra v dokonale pravidelnom rytme. V lúčoch bledého zimného slnka, ktoré prenikalo cez záclony, víril zrnká prachu a trblietali sa na dvoch zlatých hlavách, jednej v strednom veku, druhej mladej.

Pani Sandsová sa narovнала a ticho zvolala: „Bože!“

Hudba ustala.

„Mama? Čo sa stalo?“ spýtala sa Chloë.

Molly Sandsová sa oboma rukami chytila za hlavu. Potom otvorila veľké bledomodré oči a roztrasene sa nadýchla. „Všetko je v poriadku. Nič sa nestalo,“ automaticky ju ubezpečila.

Chloë sa na ňu ďalej znepokojene dívala. „Bolí ťa hlava?“

„Nie, nie... Len som sa cítila... neviem. Zvláštne. Ako by...“ Mala pocit, akoby padala – temný, silnejúci pocit. Bolo to však len chvíľkové a nerada videla dcéru takú ustarostenú. Prebrala sa. „Už je to preč, nech to bolo čokoľvek. Začni znova, prosím, od trioly.“

Chloë ju však hneď neposlúchla. S matkou si boli veľmi blízke, boli len ony dve. Žili skromne, ale pohodlne, ako to príjmy pani Sandsovej ako učiteľky klavíra dovoľovali. Keby sa matke niečo stalo...

„Mama?“

„Nič to nebolo. Chvíľkový závrat. Už to prešlo,“ rázne povedala pani Sandsová. „Začni, prosím.“

Hudba sa znova rozoznala.

Grófov paholok Archer, ktorý nasledoval svojho pána na druhom koni Tonnantovi, videl, ako Jupiter kolenami narazil do hornej časti hustého živého plotu. Bol nedávno ostrihaný, pichlavý a nepoddajný. Kôň sa vymrštil s takou ohromnou silou, že spravil premet. Gróf vyletel zo sedla. Archer potiahol za Tonnantovu uzdu a nasmeroval ho trochu bokom, aby pristáli ďalej od toho, čo sa mohlo skrývať na druhej strane. Živý plot tu bol nižší a Tonnant ho ľahko prekonal. Žrebec bol rozohnený a prebehol ešte pár krokov, kým ho Archer zastavil a obrátil. Vtedy sa už Jupiter vyškriabal na nohy, stál a triasol sa. Jednu prednú nohu držal nad zemou a sedlo mal skrútené pod bruchom.

Za ním v neprirodzenej polohe ležal gróf a nehýbal sa. Bol to skúsený jazdec, lovil tri- či štyrikrát do týždňa, zažil stovky pádov. Vedel, ako spadnúť, aby sa nezranil. *Zrejme mu vyrazilo dych*, pomyslel si Archer a zoskočil na zem. A predsa to už vedel. Čosi v nehybnosti grófovho tela, v čudnom zakrivení krku... Žalúdok mu zovrel chladný strach.

Tonnant bol rozrušený. Vyvrátil hlavu, odfrkoval a nechcel sa dať priviesť bližšie. Cez živý plot však preskočili ďalší dvaja jazdci – pán Whitcroft, miestny farmár, a jeho syn Tim.

„Čo do...?“ vyhrkol Whitcroft a prudko zabrzdil koňa, až doňho Timov žrebec narazil. Obaja muži rýchlo zosadli. Whitcroft vzal Archerovi Tonnantovu uzdu a zvolal: „Choďte za ním!“

Archer si klakol na hrboľatú trávu a pripadal si zvláštne vzdialený, akoby bol svet na opačnom konci ďalekohľadu. Gróf musel dopadnúť na zem pod nepekným uhlom. Hlavu mal vykrútenú na jednu stranu a zdalo sa, že jedno prázdne oko upiera na oblohu. Nedalo sa nič robiť. Bol mŕtvy.

Archer roztrasene vstal, pozrel na pána Whitcrofta a pokrútil hlavou. Tim preletel zrakom z jedného na druhého. „Hádam len nie je...“

„Boh mu daj večný odpočinok,“ povedal Archer a Tim zalapal po dychu.

Whitcroft sa obrátil k synovi a ostro prikázal: „Ponáhľaj sa na zámok, vyhlás poplach a prived' pomoc.“

Archer sa spamätal. „Vezmi si Tonnanta. Je rýchlejší ako to tvoje nemešlo.“

Chlapec bol biely ako stena, otrasený, ale mal dosť rozumu, aby poslúchol. Chytil Tonnantovu uzdu a pokrčil koleno, aby ho Archer vytlačil do sedla. Ešte ani nestihol strčiť nohy do strmeňov a rozrušený, dychtivý Tonnant sa už pustil do cvalu, len aby sa opäť hýbal. Archer dúfal, že sa na ňom chlapec udrží. Možno mal ísť on. Nemohol však opustiť svojho pána.

„Nemali by sme ho narovnať?“ ozval sa Whitcroft so zjavným zdesením v hlase.

Pán Whitcroft má pravdu, pomyslel si Archer. Nemohol nechať grófa takto pokrčeného. Nebolo to úctivé. Vystrel ho, ako najlepšie vedel, a potom sa opäť rozpačito postavil. Whitcroft si zložil klobúk a Archer ho nasledoval. *Mal by som sa postarať o koňa*, vravel mu inštinkt paholka, ale v tej chvíli musel sústrediť pozornosť inam.

„Takto by bol chcel odísť,“ neisto hlesol pán Whitcroft.

„Áno, pane,“ súhlasil Archer. *Je to pravda*, pomyslel si. Nie zostarnutý a chorý v posteli, ale na koni a s vlhkým zimným vzduchom na perách.

Teraz im nezostávalo nič iné, len čakať.

Keď sa spotený Tonnant prirútil na dvor aj s jazdcom, ktorý z neho takmer spadol, bľabotajúc novinky, hlavný paholok Giddins sa chopil činu. Kým privolali komorníka Mossa, Giddins poslal štyroch mužov po telo a ďalších dvoch na pomoc s koňmi. Vzápätí prebral Mossa z ochromenia a úctivo naňho naliehal: „Radšej pošlite po lekára, pán Moss.“

„Áno, samozrejme.“

„A hrobára.“

To slovo Mossa šokovalo. „Veď ešte nevieme, či je mŕtvy!“

Giddins naňho meravo pozrel. Archer nebol hlupák. Už predtým videl mŕtvych mužov aj mŕtve kone. Takú chybu by neurobil. „Radšej nech je pán Folsham poruke, keby sme ho potrebovali. Nikto zhora ho nemusí vidieť čakať.“

„Áno, máte pravdu,“ pritakal Moss.

„Aj farára,“ pokračoval Giddins. „Bude ho treba. Malo by sa to oznámiť aj pánu Markhamovi.“ Markham bol šafár.

Moss sa spamätal. Musel myslieť na svoje postavenie. Nemohol dovoliť, aby mu koniar hovoril, čo má robiť. „Ja sa o všetko postarám,“ vyhlásil. „Musím to okamžite povedať jej milosti, skôr než sa k nej dostanú chýry.“ Aj tak sa odmlčal a zahľadel do prázdna. „Bol to taký dobrý jazdec,“ počul sám seba zmätene hovoriť.

Giddins si všimol, že o jeho lordstve už hovorí v minulom čase. „Nehody sa stávajú,“ poznamenal.

William George Louis Devereux Tallant, piaty gróf zo Staintonu, sa posledný raz vracal domov, na zámok Ashmore, na nosidlách z vrbového prútia. Keď ho niesli okolo, statkári si snímali čiapky a ženy prichádzali k bránam svojich chalúp, aby sa prizerali. Odniesli ho na zadný dvor, kde v ustráchaných rozrušených skupinkách postávalo služobníctvo a šepkalo si. Dory bola medzi nimi a ocitla sa celkom blízko, keď nosidlá prechádzali okolo. Dost blízko, aby videla jeho bielu tvár. *Ten James sa mylil*, pomyslela si. *Videla som ho*. Veľmi by jej to pomohlo! Premýšľala, či je pre ňu táto práca bezpečná, no vzápätí tú myšlienku odohnala. Bude treba poupravovať smútočné oblečenie, našiť pásky na rukávy a ktovie čo ešte. Teraz budú potrebovať šičku viac ako inokedy.

Keď ho grófkou prijímala, v duchu bola poriadne rozzúrená, ale vďaka výchove na sebe navonok nedala nič poznať. Urobil z nej vdovu - vdovu! Ako sa opovážil? Vôbec nema-

la v pláne ovdovieť vo veku štyridsaťdeväť rokov. Stainton mal len päťdesiatdva a pevné zdravie. Očakávala, že bude žiť ešte dlho, a keď príde čas, odíde v pokoji a bude o tom vedieť s dostatočným predstihom. Predstavovala si dôstojnú scénu na smrteľnej posteli, kde sa celá rodina zhromaždí v úctivom tichu, aby si vypočula jeho posledné slová a bola svedkom posledného výdychu. Nie takto! Nie, že ho sem dolámaného a zablateného donesú nejakí sedliaci! Nemala nič pripravené! Žiadny plán! Ako jej to mohol urobiť? Splnila si svoju povinnosť a on nedodržel dohodu. Od zlosti bola celá bez seba.

„Treba poslať telegram jeho lordstvu,“ prikázala a snažila sa, aby sa jej netriasol hlas. Komorník Moss by si myslel, že je to skôr triaška od smútku než od hnevu, ale ona pred služobníctvom neprejavovala emócie, dokonca ani pochopteľné. Jej najstarší syn, vikomt Ayton, bol v Tébach so skupinou, ktorá viedla vykopávky v mene egyptského ministerstva starožitností. „Musí sa okamžite vrátiť domov.“

Stretla sa s komorníkovým pohľadom a prečítala mu v očiach otázku. Koľko by trvalo, kým by sa Ayton vrátil z Egypta, a mohol by sa pohreb odložiť na taký dlhý čas? Vďaka Bohu, že bola zima. Myslel jej zaplavila vlna úvah: ľudia, ktorých bude treba informovať, kondolenčné návštevy, ktoré bude treba vydržať, pohreb, ktorý treba zariadiť, dôsledky závetu a financií, dedičstvo a tituly... A tak ďalej. Dočerta so Staintonom, že jej to vyviedol!

„Hneď sa o to postarám, milady,“ Mossovi sa zachvel hlas. Mohol si dovoliť prejaviť emócie, u sluhu to bolo chvályhodné.

Grófove slobodné dcéry, pätnásťročná lady Alice a šesťnásťročná lady Rachel, boli v ten deň na poľovačke, ale zvrtilo sa to tak rýchlo, že keď všetky psy dorazili do Shelloes – gróf mal o líškinom cíeli pravdu –, nikto o nehode ešte nevedel. Josh Brandom, paholok mladých dám, nečakal, či

opäť zachytia stopu. Usúdil, že Faraón a Daystar toho mali dosť. Bol čas ísť domov. Nehádali sa s ním. Mal Archerovu autoritu a Archer mal autoritu ich otca.

Josh trval na tom, aby celú cestu klusali, súmrak bol totiž čoraz temnejší a zima čoraz väčšia. Dlhý klus v bočnom sedle predstavoval utrpenie, no aj to bol Archerov príkaz a dievčatá vedeli prečo: klusanie bolo síce pre kone po dni strávenom na poli príliš únavné, ale pri chôdzi by im bolo zima. „Nechceme mať v stajniach nachladnuté zvieratá,“ neúprosne vyhlásil Josh, keď sa Rachel sťažovala a Alice prosila. „Keď budete dospelá, môžete si robiť, čo chcete.“ Odfrkol pri predstave, že keby si robili, čo chcú, zničili by dobré kone. No to už nebude jeho problém.

Keď bola na zámku poľovnícka spoločnosť, čaj sa vždy podával vo veľkej sále. Bol to panský prežitok, ktorý vymyslel ich starý otec, ale pri veľkých stretnutiach sa hodil. Dnes tu však žiadna spoločnosť nebola, takže mladé dámy pili čaj v bývalej učebni, ktorú teraz používali ako salónik. Josh sa nad nimi zľutoval, nechal ich zosadnúť pri bočnom vchode a sám odviezol kone do stajne.

Ich prvé kroky boli meravé a bolestivé. „Mám pocit, akoby som mala v chrbte zapichnuté nože,“ sťažovala sa Rachel.

„Bolí ma zadok,“ pridala sa Alice.

„Nebud' vulgárna,“ automaticky ju napomenula Rachel. Vybrali sa hore po schodoch. Nikde nikto nebol. „Nič to, čoskoro si dáme horúci kúpeľ. A varené vajička a dolky.“ Po poľovačke boli vždy varené vajcia a dolky.

„Dúfam, že budú aj sardelové hrianky,“ dodala Alice a nadvihla si ťažkú sukňu nad schodmi. Jazdecké čižmy mala ako z olova.

„Nebudú,“ odvetila Rachel. „Dnes nemáme žiadnu spoločnosť. No možno bude koláč.“

„Nebude, ak sa pani Oxleaová opäť opije,“ zachichotala sa Alice.

Rachel ju umlčala pohľadom. Nemali by vedieť o kuchárkinej slabosti, alebo by o nej prinajmenšom nemali hovoriť. Nehodilo sa to.

V školskej triede bolo teplo, ale oheň založili už dávno a dohasínal. Alice priložila uhlie, posledné z nádoby. „Mám zazvoniť po ďalšie?“

„Radšej nie,“ zamietla Rachel. Nemali zvonit bez dovoľenia, privolávanie služobníctva bolo výsadou dospelých. „Môžeme sa opýtať, keď prinesú čaj.“

Čas plynul a čaj neprichádzal. „Zabudli na nás,“ usúdila Alice.

Rachel podišla k dverám, otvorila ich a započúvala sa. „Nezdá sa ti, že je tu dajako ticho?“ Na poschodí vždy vládlo ticho, ale tentoraz bolo ešte o čosi hlbšie. Cestou hore nestretli nijakého sluhu.

„Mali by sme zazvoniť,“ vyhlásila Alice. „Nevydržím až do večere. Omdliem.“

„Niečo sa deje,“ usúdila Rachel. Zavrela dvere a vrátila sa k Alice pri kozube. Jej úzkosť hovorila viac ako slová. Držali sa za ruky, počúvali, uvažovali.

Kováčska dielňa v Canons Ashmore sa nachádzala na konci dedinskej ulice. Keď okolo prechádzal farárov koč, kováčov pomocník Axe Brandom vybehol a zastavil ho. Bývali tu zámožní ľudia a farár mal elegantný čierny koč ťahaný oduševneným hnedákom, ktorý dvíhal nohy do výšky. Našťastie žrebec Axa poznal z mnohých ich pracovných stretnutí a zastavil, len pri tom odfrkol a pohodil hlavou.

Farár otvoril okno a Axe k nemu pristúpil. „Hľadajú vás na zámku, pane. Môj brat Josh tu bol pred chvíľou, išiel kvôli tomu k vám domov. Požiadal ma, aby som vás vyzeral.“

„Bol som na statku v Ashmore Carr,“ vysvetlil farár. „Stará pani Bexleyová...“

„Áno, pane, u vás doma vraceli, že je akási nesvoja. Dúfam, že nie je...?“

„Je to len jeden z jej záchvatov. Chvíľu som pri nej sedel a už je celkom v poriadku. Vari je niekomu na zámku zle?“

Axe zvažnel. Bol to mohutný mladý muž s červeno-zlatými vlasmi a so zlatými chlčkami pripomínajúcimi drôty na holých predlaktiach. Kováčske sadze na tvári mu zvýrazňovali modré oči. „Jeho lordstvo, pane. Nešťastne spadol na love. Vracia, že si zlomil krk.“

„Je mŕtvy?“ prekvapene zvolal kňaz.

„Tak to počul Josh, pane.“

„Božemôj!“ nechápavo hlesol farár. Rovnako ako lady Staintonovej aj jemu sa v mysli vynorila záplava všetkých dôsledkov. Gróf je mŕtvy? Vzchopil sa. „Radšej tam pôjdem hneď.“ Vyklonil sa z okna a oslovil kočiša. „Odvez ma na zámok, Deering.“

Deering, ktorý všetko počul, bol, pravdaže, pripravený. Žmurkol na Axa – celkom nevhodne, pomyslel si kováč – a zľahka švihol žrebca bičom. Keď vyrazili, Axe počul, ako farár zamrmľal: „To je hrozné,“ a zavrel okno.

Hrozné, pomyslel si Axe, keď sa obrátil späť ku kováčskej vyhni a čakajúcemu koníkovi. A prekvapujúce.

Rachel sa konečne odhodlala zazvoniť a s obavami čakali, kým niekto príde. Nikto sa k nim ani len nepriblížil, a keď chodili k dverám načúvať, zistili, že v dome vládne zlovestné ticho.

Teraz si už boli isté, že sa niečo deje.

„Mali by sme ísť dole a zistiť to,“ vyhlásila Alice, ktorá bola vždy odvážnejšia.

Lenže Rachel bola poslušná, príliš citlivá, neznášala, keď sa mýlila, a neznášala, keď ju niekto napomínal. „Radšej nie. Poslali by po nás, keby nás hľadali,“ namietla.

Konečne niekto prišiel – nie Daisy, ich bývalá opatrovateľka, ktorá teraz robila slúžku a starala sa o ne. Bola to hlavná slúžka Rose, vysoká štíhla žena s jastrabím nosom a vždy tak trochu desivá. Prišla s podnosom na čaj.

Vážne sa na ne pozrela – čo nebolo nič nové –, no v očiach mala náznak súcitu, ktorý ich znepokojoval.

„Váš čaj, mladé dámy,“ povedala. „Obávam sa, že sa na vás v tom zmätku zabudlo.“

„Kde je Daisy?“ vyzvedala Rachel.

„To neviem, milady, ale keď sa objaví, bude mať problémy.“

„Aký zmätok?“ chytila sa Alice jej slov. „Čo sa stalo?“

„Obávam sa, že mám pre vás zlé správy,“ odvetila Rose. „Jeho lordstvo malo nehodu na poľovačke.“

„Otec?“ hlesla Rachel a naslepo siahla po Aliceinej ruke.

„Spadol,“ pokračovala Rose. „Obávam sa, že je mŕtvy.“

Obrátila sa k nim chrbtom, na nízky stolík pri ohni položila podnos a dala im čas, aby to vstrebali. Ani jedna z nich nevydala ani hláska. „Dole je všetko hore nohami,“ pokračovala potom normálnym tónom, o ktorom si myslela, že im pomôže vzchopiť sa. „Musela som vám čaj uvariť sama. Pani Websterová to ešte bude musieť vysvetliť, keď sa situácia upokojí. Na takéto nedodržanie rutiny nejestvuje ospravedlnenie. Uvarila som vám vajíčka. Dolky nie sú – kuchárka ich neurobila –, ale sú tu hrianky a priniesla som dobrý jahodový džem. Musíte byť hladné.“ Napokon sa obrátila a videla, ako ešte vždy meravo hľadia a zrejme nevedia, ako majú reagovať. „Dajte si čaj a najedzte sa. Hlad vám nepomôže,“ vyhlásila. „Ten oheň vyzerá biedne. Postarám sa o to.“

„Nie je tu uhlie,“ vysvetlila Alice a hlas sa jej ledva vydral zo suchých úst.

Rose mlaskla jazykom. „Tá Daisy! Ja neviem! No, tak či onak, poďte si dať vajíčka, kým nevychladnú.“

Bolo dobré, že im niekto povedal, čo majú robiť. Prišli, sadli si a nechápavo sledovali, ako Rose nalieva čaj.

Alice konečne našla hlas. Bála sa, že Rose odíde, skôr než sa stihne na niečo opýtať. „Ako sa to stalo?“

„Počula som, že kôň stratil rovnováhu, keď preskako-

val vysoký živý plot. Jupiter, tak sa volá? Jeho lordstvo nešťastne spadlo a zlomilo si väzy.“

Rachel tlmene zhíkla. Rosine slová akoby v tichom šepote prebehli okolo celej miestnosti. Prízračná veta šuchotajúca ako myšie labky alebo suché lístie: *zlomil si väzy... zlomil si väzy.*

Rose sa nevdojak zachvela.

Napokon sa Alice tichým hlasom spýtala: „Myslíš, že... to bolelo?“ Pozrela na Rose, oči mala široké a úpenlivé. „Bolí to, keď sa umiera?“

Komukoľvek inému by Rose odsekla: „Ako to mám vedieť?“ Bolo jej však akosi nevysvetliteľne ľúto mladých dám, dcér veľkého rodu, na ktoré však nikto nemyslel. Boli tu zavreté a držali ich v tichosti, kým nebudú dosť staré, aby sa mohli vydať. Boli ako tovar určený na trh, ktorý sa musí udržiavať v dokonalom stave, aby mal čo najlepšiu cenu. Preto odvetila: „Nepredpokladám, že by si to vôbec uvedomil, milady. Zlomené väzy sú rýchlá smrť. V jednej sekunde ste nažive a v druhej ste mŕtvy. Nijaká bolesť.“

Rachel sa po chvíli tichého uvažovania konečne ozvala: „Mama,“ šepla. „Nemali by sme ísť za mamou? Musí byť...“ Rozrušená bolo jediné slovo, čo jej napadlo, no nezdalo sa jej vhodné. Ani zďaleka nie dosť dramatické. Ako by ste sa cítili, keby vám náhle zomrel manžel?

„Bude príliš zaneprázdnená,“ rázne namietla Rose. „Len by ste jej prekážali. Oveľa lepšie bude, ak zostanete tu, kým po vás nepošlú.“ Videla, že ich tá odpoveď trochu upokojila, a zamierila k dverám. Uľavilo sa jej, že sa ich konečne zbaví.

Alice ju však zastavila s ďalšou otázkou. „Kde je?“

„V malej jedálni,“ odvetila nechotne. Nechcela sa zapodievať podrobnosťami. Pohrebník Folsham priniesol dočasnú rakvu, nemal pre grófa nič dostatočne veľkolepé, kým ju špeciálne nevyrobia. Položili ju na jedálenský stôl na fialové súkno a na ňu položili ďalšie. Aj súkno priniesol Folsham. Bol tam, kým sa ostatní rozhodovali.